

derne, der mest have benyttet Bænkevognene, er saa ganske naturligt, og der kan vist søges flere Grunde dertil, dels den, at vi Jyder, der bo ovre paa de magre Egne, maa være lidt mere beskedne i vore Fordringer til Livet end de, der ere komne til at bo paa de bedre Jorder. Maaske der ogsaa kunde være den Grund, at vi derovre have lært nok saa god økonomisk Sparsommelighed. Nok er det, vi have brugt Bænkevognene, og vi ville gerne have dem igen. Om Sommeren er det jo ikke saa sjældent, at der er Selskaber eller Foreninger, der holde Møder, Skovfester eller Skovmøder, eller Skytteforeninger, der komme sammen til Sammenkomster, og der er jo i det hele taget saa mange forskellige Foreninger, der samles om Sommeren i det ene eller det andet Øjemed, som ved at Bænkevognene atter bleve indførte paa Statsbanerne vilde spare ikke saa faa Penge, og derfor vil jeg ogsaa gerne bede den højtærede Minister og Finansudvalget om at bevirke, at vi kunne faa Bænkevognene igen.

Alberti: Som den ærede Ordfører bemærkede, er det paa min Foranledning, at det Spørgsmaal er kommet frem, der omhandles under Betænkningens Nr. 250, nemlig Udvidelsen af Køge Station. At Spørgsmaalet kommer frem, vil naturligvis ikke undre det høje Ting; derimod kunde maaske den Form, hvorunder det kommer frem, vække nogen Forundring. Da Spørgsmaalet forhandlede ved første Behandling, udtalte nemlig den højtærede Minister netop, at han ved den tænkte Udvidelse af Køge Station vilde tage fornuftigt Hensyn til, at den eventuelle direkte Bane fra Kjøbenhavn til Køge kunde komme ind til Køge, uden at man behøvede at foretage nogen Forandring. Da selvfølgelig ingen — og allermindst jeg — har tvivlet paa, at Ministeren vilde opfylde dette Løfte, kunde det jo synes at være en noget underlig Bemærkning, der findes paa dette Sted i Betænkningen. Naar Bemærkningen er kommen frem, ligger det imidlertid deri, at det forekommer mig, at der i Finansudvalget var en ret betydelig Stemning for snarest at faa anlagt denne omtalte Bane, og at jeg fandt, det vilde være heldigt, om den højtærede Minister havde Lejlighed til at gøre sig bekendt med denne Stemning, ligesom det vilde være heldigt at faa en Lejlighed til atter efter nogle Maanedes Forløb her i Salen at berøre dette Spørgsmaal. Sagen er nemlig den, at medens denne Sag dog er avanceret noget, idet

den nu er avanceret op til at være noget, der en Gang maa komme, om den end ikke staar i første Række, saa synes det mig, at eftersom Tiden gaar, kunde det vel være ønskeligt, om Spørgsmaalet avancerede noget højere op. Det kan jo nemlig ikke bestrides, at Forholdet er det, at overmaade mange og overmaade mange af meget forskellige Partier og Blade af alle mulige Farver efterhaanden ere komne paa det rene med, at det, naar vi ville beholde vor gennemgaaende Trafik mellem Sverige — Norge og Tyskland, er ganske nødvendigt at anlægge denne Bane som et Led i denne Trafik. Det er en Overbevisning, der ganske naturligt maa trænge sig frem, jo mere vi se vore kære Brødre paa den anden Side af Sundet arbejde paa at komme os i Forkøbet og paa at rive den Trafik til sig, som vi nu have. Medens vi herhjemme, i alt Fald tilsyneladende, intet foretage, gaar der næsten ikke en Uge, i alt Fald ikke en Maaned, uden at man hører eller læser om betydelige Skridt, som man i saa Henseende har under Forberedelse i Sverige, ja, det er endogsaa gaaet saa vidt, at de i Sverige ere begyndt paa eller i alt Fald have taget under alvorlig Overvejelse, om det ikke var hensigtsmæssigt at faa en Dampfergeforbindelse fra Malmø til Warnemünde, hvad der jo rigtignok synes at være et temmelig stort Projekt. Men alene det, at det kan komme frem og blive taget under alvorlig Overvejelse, turde vise, hvor ivrig man er for denne Sag i Sverige. Jeg tror derfor, det vilde være ønskeligt, om denne Sag kunde rykke noget højere op blandt de Foretagender, der staa for, end den hidtil har været. Vi vide jo — det have vi jo faaet bebudet af den højtærede Minister — at der er adskillige Foretagender, som ere nærførestaaende, men en stor Del af dem eller vel de fleste er der ikke en Gang endnu kommet noget Lovforslag om. Disse Sager skulle altsaa først behandles i Rigsdagen, og derefter vil der gaa en Del Aar, inden de føres ud i Livet. Men naar det, som skal komme forud for Køgebanen, endnu ikke er kommet længere, kan man jo sige sig selv, at der er en meget nærliggende Fare for, at inden vi naa saa vidt, at vi kunne faa denne Bane anlagt, vil den Trafik, vi ønske at bevare, være gaaet fløjten og ikke være til at erobre igen, eller i alt Fald kun være til at erobre igen med store Anstrengelser og store Bekostninger. Jeg vil derfor tillade mig at henlede den højtærede Ministers og Tingets Opmærksomhed paa denne Sag.